

Jā, tik tiešām dati var atrasties jebkur, un šī bija pamatideja ar ko mēs iesākām veidot Internet radio OZOne. Tobrīd mums nebija pašiem savs real audio serveris, mums nebija nekāds serveris vispār, bet bija idejas un vēlēšanās tās realizēt.

Mūsu radio struktūra sastāvēja no divām daļām, interneta lapas atradās uz "Parks" servera tepat Latvijā, bet visi skaņas faili, uz ICF/RIS servera Berlīnē. Šī bija diezgan veiksmīga kombinācija, jo no vienas puses mums bija iespēja lietot jau eksistējošas tehniskās iekārtas, un nebija nepieciešams pirkt pašiem savas, un no otras puses mēs piegādājām saturu Radio Internationale Stadt.

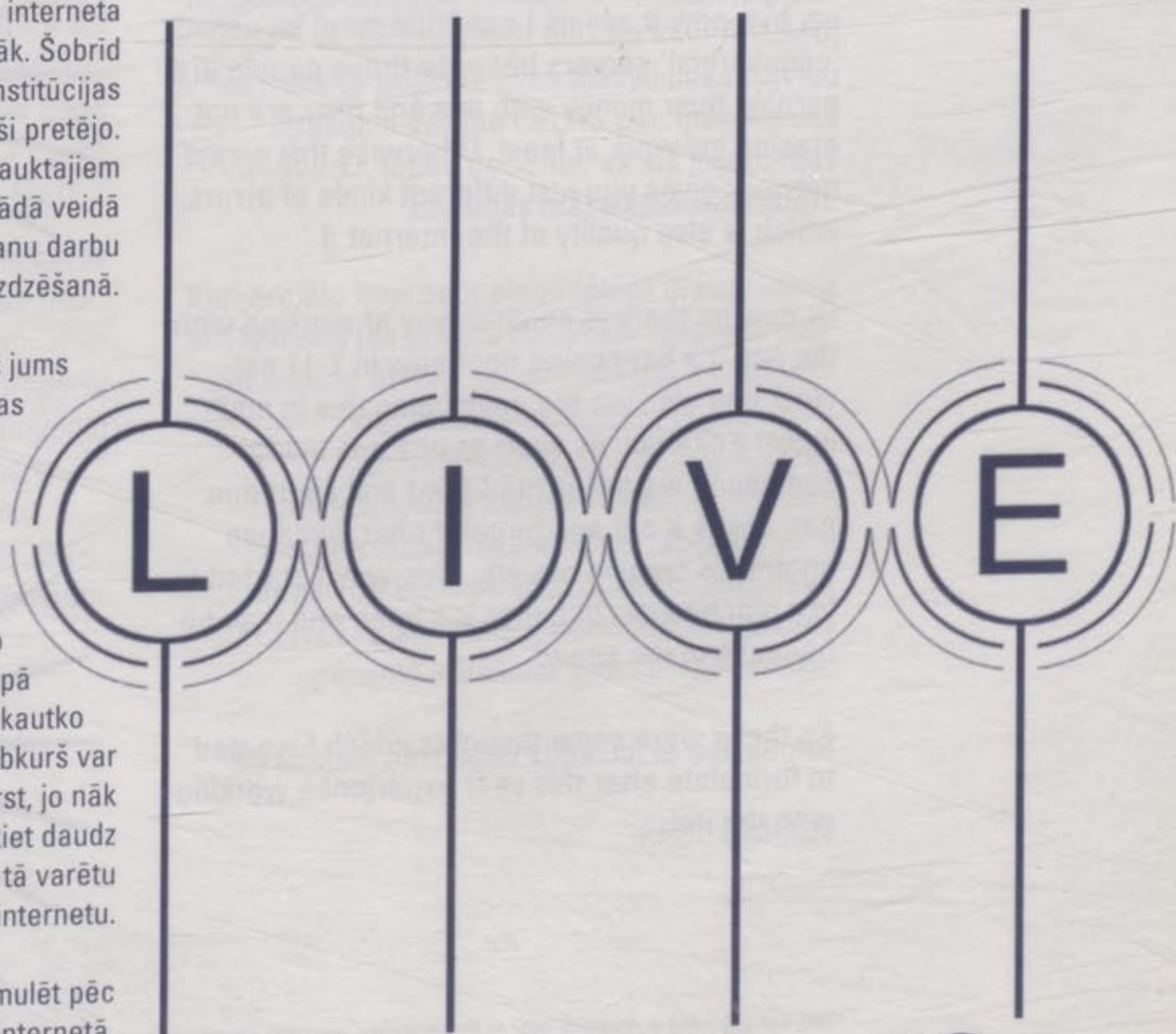
Tad radās nākamais projekts - audio apmaiņas projekts Xchange, ar kuru mēs gājām soli tālāk. Kopumā bija četri izdevumi šim projektam, kur saturs bija radīts no iesūtītiem skaņas materiāliem gan datu gan kasešu gan tikai interneta saikņu veidā, un katra no šīm četrām lapām atradās uz cita servera ("Parks" serveris Latvijā, ICF serveris Vācijā, "Ars Electronica" serveris Austrijā un V2 serveris Holandē).

Un tā, kas notiek šobrīd, - ir izjukuši trīs lieli interneta projekti, DocumentaX Internetā, neskaidrība ir ar RemoteC projektu uz Ars Electronica servera, un šobrīd taisās pajukt RIS projekts (uz šī izdevuma iznākšanas brīdi iespējams būs skaidrāks kas tad īsti būs ar Radio Internationale Stadt projektu, vai tas atradis sev citu mājvietu vai arī ne). Protams var teikt ka tas ir dabisks process un viss attīstās un mainās, tikai ātrums pieaug, bet tad es atceros ļoti jaukas diskusijas no dažādām konferencēm par interneta darbu arhivēšanu, saglabāšanu un tā tālāk. Šobrīd man gan vairāk šķiet, ka pašas mākslas institūcijas cenšas darīt tieši pretējo. Vai varbūt man būtu vairāk jāuzticas tā sauktajiem komerciālajiem serveriem, jo šie cilvēki tādā veidā pelna savu naudu un nav ieinteresēti manu darbu izdzēšanā.

Pretējā gadījumā šis jaukais sadarbības tīkls jums dod tikai dažāda veida kļūdas (error ?), kas protams arī ir viena no interneta īpašībām ?!

Vai arī varbūt ir nedaudz cits veids ka strādāt ar internetu šodien. Tas šobrīd notiek net.art tīklā 7-11 un arī mēs to cenšamies attīstīt net.audio vēstuļu kopā (mailinglist) Xchange, tiklīdz kāds ir kautko uztaisījis, tā tūlīt tiek publicēta adrese un jebkurš var to pārbaudīt un apskatīt, un pēc tam aizmirst, jo nāk jau nākamā adrese. Šis veids man šobrīd šķiet daudz svaigāks un dinamiskāks un varbūt no tā varētu attīstīties citāda pieeja, kā strādāt ar internetu.

Tās bija dažas domas kuras es vēlējos noformulēt pēc manas šī gada darbības internetā.

RAITIS SMITS

BECAUSE DATA CAN BE PLACED EVERYWHERE

Yes, data can be placed everywhere, that was the basic idea we started our net.radio OZOne with. At that time we didn't have our own real audio server, we even didn't have any server at all, but we had an ideas and we wanted to realise them. The structure of our radio was divided in two parts, the website was on our local Parks server and all sound files were on ICF/RIS server in Berlin. This was good combination because on the one hand we were using already existing technical facilities without need to search for money to buy our own, and on another, we were providing with content Radio Internationale Stadt.

Then came next project - audio link Xchange, where we went one step further. There were four issues of Xchange where the content was submitted from different people and net.radios and all those four websites were placed each on different server.

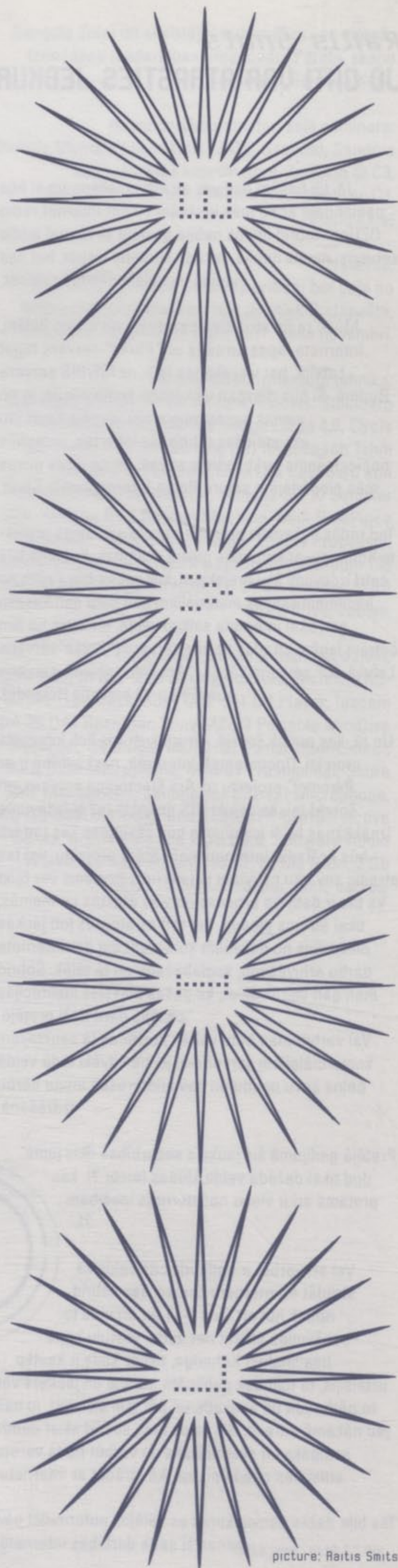
So, what happening now is, three big projects is going down one after another*:

Documenta_x website, Remote_C project on Ars Electronica server and now it seems than RIS is getting down on ICF server. Of course it's normally, everything is in changes and in movement, just speed is growing day by day, but I remember very nice discussions in different conferences about archiving, saving and so on, but now it seems I can trust more so called 'commercial' servers because those people are earning their money with this and they are not erasing my work at least. Otherwise this nicest network gives you just different kinds of errors, which is also quality of the Internet :)

Or may be there is another way of working with the net, it's happening right now in 7-11 network and also we are developing this in mailinglist Xchange, as soon as one has made something the link is published and everyone can check it out and forget it after, because another is coming already. This way I started to like much better because it's fresh and may be because of the speed.

So these were some thoughts which I wanted to formulate after this year experience working with the net..

*text was published in December 1997 at [Xchange] and <nettime> mailinglists

>BECAUSE DATA CAN BE PLACED EVERYWHERE

[...]

>So, what happening now is, three big projects is going down one after another,

[...]

it is for this reason that I first proposed the creation of the "Permanent Autonomous Net" in Amsterdam in 1996, which evolved into the Name.Space project. The purpose, to create a self-sustaining, self-funding economic infrastructure where we can pay for our connectivity and hardware so we can keep our content alive and online. The only way to assure our continued presence online is to buy the bandwidth and run our own nets. The other phase, as well represented in your model of X.change, is to mirror content, and support projects. To this end, to achieve this with sustainability, we need to provide hosts for our content on many, decentralized, artist-run servers that are self-sufficient, to be supported through income earned from Name.Space.

The disappearance of the sites you mention are just a few examples of how temporary and fragile our access really is in terms of serving non-commercial content and making it visible. We can't rely on the art institutions, as their agenda is their OWN survival and image, and not the survival of the artists that they purport to represent. The essential problem of the art institutions and museums is that they regard art as PROPERTY and value it even higher than the life of the artist. (the value of the property goes UP upon the DEATH of the artist...so don't count on the institutions supporting the artists' life!).

The danger of commercial services as a threat to free expression lurks in the ability of private networks to censor content. Unlike the public streets, commercial services are private property and, at least in the USA, there is no constitutional protection for free speech on private property. So I can modify the above statement to read: The only way to assure our continued UNCENSORED presence online is to buy the bandwidth and run our own nets.

Let's work together in the coming year to achieve this.

Best wishes,
PAUL GARRIN

LATVISKI

Rtsauce uz Raita Šmita publicēto tekstu [Nettime mailinglist]

lemesls, kāpēc 1996.gadā Amsterdamā pirmoreiz ierosināju dibināt "Pastāvīgo Autonomo Tīklu", kas vēlāk izvērtās par "Name.Space" projektu, - radīt ekonomisku infrastruktūru, kas pati sevi varētu uzturēt, mēs maksātu par interneta savienojumu un programmu nodrošinājumu, lai mēs varētu saglabāt savu darbu apriņķi. Vienīgais veids, lai to īstenotu - datortīkli, kas pieder mums pašiem. Nākošais attīstības posms - kā to reprezentē Xchange - satura dublēšana no citiem serveriem un projektu atbalstīšana. Lai to panāktu, mums jānodrošina vieta mūsu datiem daudz, decentralizētos serveros, kas pieder māksliniekiem, un kurus mēs varam atbalstīt ar ienākumiem no "Name.Space".

Datu izdzēšana no serveriem ir tikai viens no piemēriem, cik īslaicīgas un trauslas ir mūsu iespējas saglabāt un izplatīt nekomerciālu informāciju. Mēs nevaram paļauties uz mākslas institūcijām, jo tām rūp pašām sava izdzīvošana un publiskais tēls, nevis mākslinieku izdzīvošana un tēls, ko šīs institūcijas izliekas atbalstām. Mākslas institūciju un muzeju problēma ir tā, ka tās uztver mākslu kā ĪPAŠUMU, un vērtē to augstāk nekā mākslinieka dzīvību (īpašuma vērtība CEĻAS pēc mākslinieka NĀVES... tāpēc neceriet, ka šīs institūcijas saglabās mākslinieka dzīvību!).

Komerčiālo interneta piegādātāju draudi vārda brīvībai slēpjas privāto datortīklu iespējās cenzēt saturu. Pretēji sabiedriskajam īpašumam, komerciālie interneta piegādātāji ir privātipašums, un, vismaz ASV, uz privātipašumu neattiecas vārda brīvības konstitucionālā aizsardzība. Tāpēc es varu apgalvot: Vienīgā iespēja nodrošināt savu NECENZĒTU klātbūtni datortīklu informācijas pasaulē ir pašiem savi serveri un tīkli.

Strādājam nākošgad kopā, lai to sasniegtu!

PAUL GARRIN